З могутнім дзвінкословим даром
Ти доленосним став співцем.
І ось я на Тверській бульварі
Вдивляюсь в бронзове лице.

Ти був білявий, кучерявий
І вливсь в легенди, як в туман.
О Олександр! Зажив ти й слави,
Як я сьогодні хуліган.

Та витівками цими в світі
Ти образ свій не затемнив,
І то у бронзі, то в граніті
Ти гордо голову підвів.

І я стою, як на причасті,
І серцем признаюсь тобі,
Що враз помер би я од щастя,
Сподоблений такій судьбі.

Та, зазнаваючи гоніння,
Ще буду довго я творить...
Щоб і моїх пісень цвітіння
Зуміло в бронзі продзвеніть.